

137

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 czerwca 1982 r.

w sprawie szczegółowego zakresu działania Urzędu do Spraw Kombatantów.

Na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 8 czerwca 1972 r. o utworzeniu Urzędu do Spraw Kombatantów (Dz. U. z 1972 r. Nr 23, poz. 167 i z 1982 r. Nr 16, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do zakresu działania Urzędu do Spraw Kombatantów należą sprawy:

- 1) organizowania opieki nad kombatantami i ich rodzinami,
- 2) koordynacji działalności centralnych i terenowych organów administracji państwowej w zakresie opieki nad kombatantami i ich rodzinami,
- 3) współdziałania z organizacjami kombatanckimi w sprawowaniu opieki nad kombatantami i ich rodzinami,
- 4) współdziałania z organami i instytucjami państwowymi oraz organizacjami społecznymi w zakresie opieki i upamiętnienia miejsc walki i męczeństwa narodu polskiego.

2. W szczególności do zakresu działania Urzędu do Spraw Kombatantów należy:

- 1) opracowywanie oraz opiniowanie projektów aktów prawnych w sprawach dotyczących kombatantów i ich rodzin,
- 2) przyznawanie kombatantom i pozostałym po nich członkom rodzin emerytur i rent wyjątkowych w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach,
- 3) udzielanie kombatantom i ich rodzinom pomocy socjalnej i finansowej oraz porad w sprawach uprawnień i świadczeń kombatanckich,
- 4) przedstawianie wniosków o nadanie orderów i odznaczeń państwowych kombatantom,
- 5) opracowywanie projektów budżetu Urzędu do Spraw Kombatantów, udzielanie organizacjom kombatanckim dotacji budżetowych oraz kontrola ich wykorzystania,
- 6) opracowywanie w porozumieniu z zainteresowanymi organami projektów planów Państwowego Fun-

duszu Kombatantów oraz dysponowanie tym funduszem w trybie określonym w odrębnych przepisach,

- 7) współdziałanie z odpowiednimi organami i instytucjami państwowymi oraz organizacjami społecznymi, w tym zwłaszcza z Radą Ochrony Pomników Walki i Męczeństwa, w zakresie opieki i upamiętnienia miejsc walki i męczeństwa,
- 8) współdziałanie z organami administracji państwowej, instytucjami i placówkami naukowo-badawczymi w sprawach środowiska kombatanckiego,
- 9) kultywowanie tradycji walk wyzwoleniczych narodu polskiego oraz współdziałanie z instytucjami i organizacjami społecznymi zajmującymi się patriotycznym wychowaniem młodzieży oraz popularyzacją historii walk o wyzwolenie narodowe i społeczne,
- 10) inicjowanie oraz współdziałanie w organizacji obchodów rocznic o charakterze historyczno-wojskowym, zjazdów, kongresów i spotkań kombatantów,
- 11) utrzymywanie kontaktów z instytucjami do spraw kombatantów innych krajów,
- 12) współudział w przygotowywaniu i realizacji planów budowy sanatoriów uzdrowiskowych, zakładów leczniczych dla kombatantów i domów kombatanta oraz otaczanie tych obiektów opieką,
- 13) udzielanie pomocy rodzinom po poległych i zmarłych kombatantach,
- 14) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra do Spraw Kombatantów (Dz. U. Nr 29, poz. 205).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

138

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 czerwca 1982 r.

w sprawie szczególnych warunków przechodzenia na emeryturę oraz uprawnień z tytułu wypadków przy pracy górników.

Na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19, z 1972 r. Nr 53, poz. 341, z 1974 r. Nr 21, poz. 116, z 1977 r. Nr 11, poz. 43 i z 1982 r. Nr 7, poz. 60) oraz art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 20, poz. 105 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikom mającym 25 lat pracy górniczej, pracy równorzędnej z pracą górniczą lub okresów zali-

czalnych do pracy górniczej w rozumieniu ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19, z 1972 r. Nr 53, poz. 341, z 1974 r. Nr 21, poz. 116, z 1977 r. Nr 11, poz. 43 i z 1982 r. Nr 7, poz. 60), zwanej dalej „ustawą”, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 2 ust. 1 tej ustawy, obniża się wiek emerytalny do:

- 1) 54 lat — począwszy od dnia 1 lipca 1982 r.,
- 2) 53 lat — począwszy od dnia 1 lipca 1983 r.,
- 3) 52 lat — począwszy od dnia 1 lipca 1984 r.,

4) 51 lat — począwszy od dnia 1 lipca 1985 r.,

5) 50 lat — począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r.

§ 2. 1. Prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek przysługuje począwszy od dnia 1 lipca 1982 r. pracownikom, którzy spełniają łącznie następujące warunki:

1) pracę górniczą pod ziemią, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5—9 i 11 ustawy, wykonywali stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący 28 lat,

2) w okresie wymienionym w pkt 1 przepracowali co najmniej 15 lat na stanowiskach, na których okres pracy zalicza się w wymiarze półtorakrotnym na podstawie art. 4 ustawy, oraz na stanowiskach dozoru ruchu w oddziałach, w których pracownicy wykonują prace zaliczane w wymiarze półtorakrotnym na podstawie art. 4 ustawy.

2. Okres pracy górniczej, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, obniża się do:

1) 27 lat — począwszy od dnia 1 lipca 1983 r.,

2) 26 lat — począwszy od dnia 1 lipca 1984 r.,

3) 25 lat — począwszy od dnia 1 lipca 1985 r.

3. Przy ustalaniu okresów pracy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie ma zastosowania ustalona w art. 4 ustawy zasada przewidująca zaliczanie okresów pracy w wymiarze półtorakrotnym.

§ 3. 1. Zakłady górnictwa są obowiązane zawierać na swój koszt umowy ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków przy pracy górników zatrudnionych pod ziemią.

2. Świadczenia z umów ubezpieczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od świadczeń przewidzianych w przepisach o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych lub z innego ubezpieczenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

139

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 11 czerwca 1982 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia wykroczeń, za które funkcjonariusze niektórych organów podlegających nadzorowi Ministra Spraw Wewnętrznych upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień.

Na podstawie art. 67 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 116, z 1972 r. Nr 49, poz. 312, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234) oraz w związku z § 1 pkt 8, 10 i 13 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1971 r. w sprawie nadania funkcjonariuszom niektórych organów uprawnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. z 1971 r. Nr 35, poz. 308 i z 1982 r. Nr 13, poz. 106) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 maja 1972 r. w sprawie określenia wykroczeń, za które funkcjonariusze niektórych organów podlegających nadzorowi Ministra Spraw Wewnętrznych upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień (Dz. U. Nr 19, poz. 143) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) w ust. 1 wyrazy: „Korpusu Technicznego Pożarnictwa” zastępuje się wyrazem „pożarnictwa”,

b) w ust. 2:

— pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego funkcjonariuszom pożarnictwa pełniącym służbę w terenowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej”,

— w pkt 2 wyrazy: „dla członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa pełniących” zastępuje się wyrazami: „funkcjonariuszom pożarnictwa pełniącym”;

2) w § 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydają:

1) dyrektor Departamentu Zdrowia i Spraw Socjalnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — lekarzom Departamentu, którym powierzono wykonywanie zadań organów sanitarno-epi-

demiologicznych służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dyrektorowi Centralnego Szpitala Klinicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dyrektorom zarządów (naczelnikom wydziałów) zdrowia i spraw socjalnych komend wojewódzkich Milicji Obywatelskiej i szefom oddziałów Służby Zdrowia Wojsk Ochrony Pogranicza i Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz kierownikom ambulatoriów szkół Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

2) dyrektor Centralnego Szpitala Klinicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — inspektorom sanitarnym podległych mu stacji sanitarno-epidemiologicznych,

3) dyrektorzy zarządów (naczelnicy wydziałów) zdrowia i spraw socjalnych komend wojewódzkich Milicji Obywatelskiej — inspektorom sanitarnym zarządów (wydziałów) zdrowia i spraw socjalnych komend wojewódzkich Milicji Obywatelskiej oraz lekarzom ambulatoriów terenowych im podległych,

4) szefowie oddziałów Służby Zdrowia Wojsk Ochrony Pogranicza i Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — szefom służby zdrowia (starszym lekarzom) jednostek Wojsk Ochrony Pogranicza i Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.”;

3) dodaje się nowy § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. 1. Żołnierze zawodowi Wojsk Ochrony Pogranicza upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w:

1) art. 65 i 147 § 1 Kodeksu wykroczeń,

2) art. 31 ust. 1 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o ochronie granic państwowych